

Тоді вона була інтенсивною, наповнювалася конкретними діями, була по-справжньому взаємною та сприяла розвитку української етнічності в різних країнах. Сьогодні ж знову

актуалізується проблема перспектив культурного діалогу та концентрації спільних зусиль українців в Україні та українських емігрантів і їхніх нащадків.

¹Дуда Г. Оцінка системи рідних шкіл // Українці в американському та канадському суспільствах. – Джерсі-Сіті, 1975. – Т. 1. – С. 182–183.

²Ювілейний альманах Ліги американських українців. – Нью-Йорк, 1974. – С. 23.

³Ukrainian Canadians and the 1981 Canada Census. – Edmonton, 1988. – Pp. 80, 81.

⁴Даркович В. Украинцы в Канаде 1891–1988 гг.: Обзор тенденций // Зарубежный мир: социально-

политические и экономические проблемы. – К., 1990. – Вып. 19. – С. 50.

⁵Наша сцена. Художня самодіяльність українських поселенців у Канаді / Упорядкував Петро Кравчук. – Торонто, 1981. – С. 135–136.

⁶Будування майбутнього: канадські українці в ХХІ столітті. – Едмонтон, 1988. – С. 22.

ЕТНІЧНІ ПРОЦЕСИ НА ЗАКАРПАТТІ В СУЧАСНУ ДОБУ

Михайло Зан УДК 323.15(477.87)“312”

(Продовження, початок див. в «НТЕ», 2010, № 1)

У статті розглянуто динаміку етнічних процесів на Закарпатті впродовж останнього часу, проаналізовано результати переписів населення 1989 та 2001 років, природний приріст населення області, міграційні рухи. Етнополітичні процеси в регіоні досліджено на основі архівних документів. Автор звертає увагу на активізацію політичного русинства на Закарпатті впродовж 1990–2009 років.

Досліджено етнокультурні процеси в середовищі українців та національних меншин Закарпаття, які трансформувалися в напрямі зростання етнічної та національної свідомості. Зроблено висновок про розвиток громадянського суспільства представниками еліти національних меншин регіону.

Ключові слова: Закарпаття, етнічні процеси, політичне русинство, національна меншина, національно-культурні товариства.

In the article considered is the dynamics of ethnical processes on Zakarpattia during the last period. The results of population censuses in 1989 and 2001, natural increase of the regional population, migratory processes are analysed. Ethno-political processes in the region are investigated on the basis of archive documents. The author pays his attention to the problem of activization of political Rusynism on Zakarpattia during 1990–2009.

Also investigated are the ethno-cultural processes among Ukrainians and national minorities of Zakarpattia, who were transformed in direction of growth of ethnical and national consciousness. The author draws a conclusion about the fact of development of pluralistic civil society by the elites of regional national minorities.

Keywords: Zakarpattia, ethnical processes, political Rusynism, national minority, national-cultural associations.

Етнокультурні процеси. Уже в рамках трансформаційного етапу 1989–1991 років визрівала проблема стимулювання розвитку рідної мови українців. Кінець 1989 року позначений активним упровадженням у життя Закону УРСР «Про мови в Українській

РСР». В області було створено комісію з розроблення плану впровадження в регіоні цього закону. Крім сприяння розвитку української мови, уже в кінці 1989 року було затверджено склад чотирнадцяти цільових робочих груп з розроблення комплексної програми розвитку

української національної культури в області на період до 2005 року. Групи охоплювали весь спектр плекання національної культури — мова, освіта, музика, кіно, образотворче мистецтво, екологічне виховання. Так, професор П. Чучка очолив робочу групу з розширення сфери застосування української мови та інших національних мов; голова обласної організації Товариства дружби і культурного зв'язку із зарубіжними країнами Ю. Джурджа — групу сприяння розвитку та пропаганді української національної культури за межами УРСР⁴⁵.

Створювали різнопланові національно-патріотичні громадські об'єднання. На початковому етапі активну позицію щодо впровадження української мови на всіх рівнях займала обласна організація товариства української мови ім. Т. Г. Шевченка «Просвіта» та її лідер професор УжДУ П. Чучка. Обласне відділення республіканського товариства «Україна» було засновано в лютому 1991 року. У грудні 1991 року створено обласну організацію Союзу українок — «...добровільну, громадсько-просвітницьку, позапартійну і позаконфесійну організацію, яка є спадкоємницею традицій Союзу українок, що діяв на Україні з 1917 року, на Закарпатті — в 20–30-х роках»⁴⁶. Союз українок очолила О. Ганич, заступником стала Н. Вигодованець, головою секретаріату — Г. Божук. Було організовано широку мережу Союзу українок по області (Ужгородська та Мукачівська міські, Свалявська райміська, Хустська, Тячівська міськрайонні, Перечинська, Великоберезнянська, Іршавська, Міжгірська районні, Ясінянська та Тересвянська сільські, Ужгородська університетська та об'єднання «Патент»). Поступово впровадження українського слова ставало практичною справою, насамперед у культурно-освітній сфері, у засобах масової інформації краю, видавничій діяльності тощо.

Однак існували й певні труднощі. У таких умовах патріотичну позицію каталізатора державотворчих процесів в етномовній сфері зайняли українські громадські організації краю, обласні осередки політичних партій. Зо-

крема, лідери товариств об'єднаних в УНРЗ (Ю. Балега, П. Чучка, В. Худанич, С. Бобинець, Н. Вигодованець, О. Борець, С. Біляк, І. Чендей, М. Вегеш та ін.) виступили із заявою «Про антиукраїнську кампанію та мовну політику на Закарпатському державному радіотелебаченні». Вони стверджували, що на 78 % українського населення краю відведено тільки 54 % ефірного часу, тоді як на 12 % угорців — 33,3 %. Крім цього, в угорських засобах масової інформації українське населення продовжують називати русинами, а область — Підкарпаттям. У заяві УНРЗ вказувалися факти непрофесійного виконання державної мови на обласному телебаченні: «Під виглядом “народної мови” ці “артисти”, що удають із себе підпилих кумів щотижня по кілька разів виходять у дуже дорогий ефір із вульгарними побрехеньками і управляються в тому, хто гірше перекрутить українську мову». Представники УНРЗ вимагали припинити відкриту українофобію, розподілити ефірний час відповідно до відсотків етнопонаціональної структури краю, Закарпатській облдержадміністрації відмовитися від підтримки політичних русинів та угорських сепаратистів⁴⁷.

Попри деякі проблеми, традиційним у краї стало святкування річниці дня народження Т. Шевченка. Темами літературно-мистецьких вечорів, дитячих ранків, вечорів поезії були «Тарасові вінок», «В сім'ї вольній, новій», «Земний уклін тобі, Кобзарю» (до 186-ї річниці). Постійно влаштовували театралізовані свята української культури «Народні джерела», пісенний фестиваль «Вечори над Латорицею», конкурси ім. М. Машкіна, гуцульські фестивалі на Рахівщині, фестивалі народної творчості «Карпатські візерунки», «Музичне сузір'я Закарпаття»⁴⁸.

Координуючу позицію щодо збереження та систематизації народної творчості займав обласний Будинок (згодом — Центр) народної творчості. У 1997 році було створено експериментальну науково-творчу лабораторію (філія Українського центру культурних досліджень) під головуванням В. Кобаля. Співробітники

лабораторії, серед яких фольклорист І. Хланта, збирали, вивчали та публікували народно-поетичну творчість. Так, вийшли друком книги «Рости терен, рости...» (народні пісні із с. Арданове Іршавського р-ну), «Через плін років...» (портрети відомих митців краю) і «Вчора була неділенька» (тексти та мелодії пісень), підготовлено до друку ще низку видань живого народного фольклору. Важливо, що дослідники в складних умовах модернізації українського суспільства зуміли виявити обдарованих інформаторів у селах Закарпаття.

Періодичне проведення фестивалів русинської культури «Червена ружа» обласним «Товариством подкарпатських русинів», на наш погляд, також потрібно розцінювати як етнокультурний розвиток закарпатських українців. Адже на святах виконували пісні живою народною мовою, утверджуючи континуїтет етнічної традиції. У 1995 році було проведено перше свято русинської культури «Червена ружа»⁴⁹.

У музейних установах краю повсюдно було організовано експозиційні комплекси, що висвітлювали шлях до незалежності України. В обласному краєзнавчому музеї розширили експозицію «До тебе, мати Україно». У клубно-бібліотечних установах краю проводили літературно-музичні тематичні вечори, диспути, читальні конференції на теми «Є така держава — Україна!», «Для всіх одна — єдина наша Україна», «Що дала нам незалежність?», «Духовні скарби України», «Живи, Україно, для краси, для сили, для правди, для волі». З листопада 2000 року по травень 2001-го в області організовували заходи за програмою Другого Всеукраїнського огляду народної творчості до 10-ї річниці незалежності.

Зауважимо також роль українського музично-драматичного театру в м. Ужгороді. За роки творчої діяльності колективом було поставлено більше 450-ти вистав світової, сучасної та класичної української драматургії. У колективі працювали два народних артисти України, чотири заслужені артисти України, один заслужений працівник культури України. В обласній філар-

монії функціонували Закарпатський народний хор, камерний оркестр, ансамбль «Гармонія», які виконували закарпатський фольклор, твори українських композиторів. До штату філармонії входили три народних артисти України, один заслужений діяч мистецтв та десять заслужених артистів України. Потрібно вказати на роботу камерного хору «Кантус» управління культури ОДА. В умовах української державності він пропагував вокально-хорове мистецтво на Україні та за кордоном. Колектив створив близько 50-ти концертних програм. Концертними програмами за досліджуваний період радували народні артисти України І. Попович, С. Гіга, Н. Копчата ін.

З кожним роком помітно зростає кількість шкіл з українською мовою викладання. У 2001 році із 708-ми шкіл області в 580-ти навчання велось українською мовою, у 27-ми — українсько-угорською, в 1-й — українсько-російсько-угорською, у 14-ти — українсько-російською, в 1-й — українсько-російсько-румунською, у 2-х — українсько-словацькою; у 8-ми гімназіях та 3-х ліцеях учні також отримували освіту українською мовою⁵⁰. Це має особливе значення з погляду вдосконалення української системи шкільництва області.

Розглядаючи питання етнокультурного розвитку українців Закарпаття, зауважимо важливий елемент відродження історичної пам'яті істориками, письменниками, суспільно-громадськими діячами краю. Фактично протягом 90-х років ХХ ст. було повернуто із забуття ім'я президента Карпатської України Августина Волошина (осінь 1938 року — весна 1939-го). До цього значною мірою спричинились творчі потуги істориків М. Вегеша, О. Довганича, В. Худанича та ін. Слід зазначити, що крім низки окремих наукових видань, ученими на сторінках періодики області висвітлено триумф і трагедію тих подій, що мало виняткове освітньо-виховне значення. Міжвоєнний період в історії досліджено вченими І. Гранчаком, І. Ліхтеєм, В. Керецманом, М. Палінчаком, В. Лемаком, П. Ференцом,

М. Токарем та ін. Гортиську окупацію та її наслідки висвітлено в працях О. Довганича та Р. Офіцинського. Проблему сталінського режиму, репресивні акції щодо закарпатців, їхні долі протягом тривалого часу скрупульозно досліджували в межах підготовки книги «Реабілітовані історією» відомі історики І. Хланта та О. Довганич. Народознавча тематика Закарпаття стала предметом наукових і науково-популярних студій М. Тиводара, І. Сенька, І. Хланти, Ю. Чорі та ін. Вони активно висвітлювали результати власних студій та багатий етнографічний скарб українства краю через засоби масової інформації.

Важливою подією стало видання двох томів праці «Нариси історії Закарпаття» (1993, 1995), посібників з історії краю В. Олашина, Ю. Мудри. Виняткового значення набула популяризація Д. Данилюком історії Закарпаття, імен видатних діячів — вихідців із цього регіону. Результат його роботи — видані окремі монографії, сотні наукових та науково-популярних статей, участь у науково-практичних конференціях, підготовка молоді зміни. Праці закарпатських дослідників (І. Хланти, В. Гомоная, І. Попа та ін.) стали надбаннями у справі збереження та примноження крайової етнокультурної спадщини.

Чільне місце в організації науково-пошукової роботи краєзнавчого плану посів НДІ карпатознавства УжНУ. За дев'ять років роботи (1992—2001) інститут зосередив значний науковий потенціал; видання тринадцяти тематичних випусків збірника праць «Карпатика» проілюструвало вагомі напрацювання в царині дослідження історії краю⁵¹. Інститут карпатознавства неодноразово був ініціатором та організатором проведення науково-практичних зібрань, що, безперечно, стимулювало творчі пошуки молодих учених, викристалізувало концептуальні аспекти новітньої історіографії Закарпаття.

Демократизація суспільства, становлення плюралізму в суспільно-політичній площині спонукало активістів — представників національних меншин — витворювати складові задоволення

та захисту етнокультурних запитів національних груп краю. Квінтесенцією етнокультурного поступу національних меншин Закарпаття стало створення та розгортання діяльності національно-культурних товариств Закарпаття.

Найвагоміших успіхів в організації національно-культурних товариств різних спрямувань досягли угорці краю. Як зауважували дослідники І. Мигович та А. Колібаба, на початку 90-х років ХХ ст. в угорськомовних районах простежувалося своєрідне тривладдя: місцеві ради, представники Президента та ради і осередки ТУКЗ, найпотужнішого угорського товариства краю⁵². Окремі національно-культурні товариства угорців краю увійшли до Форуму угорських організацій Закарпаття та Демократичної спілки угорців України із центром у столиці України. Зауважимо, що угорські національно-культурні організації охопили найважливіші елементи життєдіяльності соціуму Закарпаття: угорськомовна творча інтелігенція, науковці, студенти та молоді дослідники, скаути, журналісти, педагоги, бібліотекарі, працівники галузі охорони здоров'я, приватні підприємці, фермерські спілки.

Це підкреслює високу соціально-культурну мобілізацію угорців Закарпаття, мета яких полягає в плеканні рідномовної освіти, культури. Так, у статутному документі Закарпатського угорського педагогічного товариства зазначено, що метою товариства є «...організація Закарпатського угорського педагогічного суспільства, створення основ для формування професійної спілки, сприяння самостійної угорськомовної системи освіти на Закарпатті»⁵³. У Статуті Закарпатської Асоціації угорських скаутів сказано, що її метою є «...вдосконалення релігійних, моральних, духовних та фізичних здібностей угорської молоді Закарпаття на основі скаутських директив»⁵⁴. Спілка угорських підприємців Закарпаття переслідує мету активізації господарської діяльності угорців Закарпаття, інтеграції в господарство України, збереження його своєрідності. Створено фонд для підтримки угорських підприємців, організовано угорську спілку «Газда».

Організатором етнокультурних пропагандистських заходів серед румун краю на початку 90-х років ХХ ст. виступило соціально-культурне Товариство румунів Закарпаття ім. Дж. Кошбука. З часів створення організації, насамперед сільські вчителі та лікарі, зуміли вирішити чимало проблем задоволення етнокультурних потреб румун краю (театралізовані вистави, колядкові хори та ін.). Поряд з духовно-культурними проблемами товариство займало чітку позицію щодо залучення румунських кадрів до управлінської роботи, налагодження співпраці з Румунією⁵⁵.

У червні 1999 року в області виникла ще одна організація румунської національної меншини — соціально-культурне товариство румунів Закарпаття імені Іоана Міхалі де Апша. Своєю метою товариство проголосило захист культурних, економічних та інших спільних інтересів румунів краю, членів товариства⁵⁶. З ініціативи товариства було започатковано традицію святкування національного свята Румунської держави — Дня об'єднання. Товариство організовувало виступи на культурно-масових зібраннях румунів краю, на проведенні національних свят «Мерцішор», брало участь в обміні досвідом з румунськими колегами по лівий берег Тиси.

У листопаді 2000 року на загальних зборах засновників було утворено Закарпатську обласну спілку «Дачія». Засновниками виступили І. Ботош, Т. Дацьо та Н. Філіп. Спілка блискуче розпочала реалізовувати поставлені перед нею завдання: заснування періодичного видання «Апша», проведення семінарів та конференцій, створення бібліотеки та ін. Окрім цього, організація була ініціатором перейменування Дібровської середньої школи у школу ім. Міхая Марини та Дібровської центральної вулиці ім. В. Леніна на вулицю ім. Миколи Марини. «Дачія» також ініціювала виділення в урочищі Думбрава с. Діброва земельної ділянки під будівництво монастиря. У серпні 2001 року товариством було проведено симпозиум «610 років Ставропігії Грушівського монастиря», а вже в грудні цього само-

го року — другий симпозиум на тему «Румуни правобережної Тиси у історії Румунії», у якому взяли участь науковці Румунії та України. Більш ніж за рік своєї діяльності керівництво «Дачії» зуміло зібрати солідну бібліотеку — близько 4 тис. примірників книг⁵⁷.

У вересні 2003 року виникла молодіжна організація румун краю імені Міхая Емінеску. Організаторами цього об'єднання були студенти Ужгородського національного університету на чолі з вихованцем історичного факультету І. Бокочем⁵⁸. Серед головних завдань товариства — проведення різноманітних заходів, що стосуються громадського життя членів товариства, представлення інтересів своїх членів у органах державної влади, сприяння зростанню інтелектуального рівня молоді людини, зокрема членів організації, налагодження контактів з молоддю різних країн світу для вільного обміну ідеями та вивчення позитивного досвіду.

Товариство росіян краю «Русский Дом» було організовано на установчій конференції 30 листопада 1991 року. Її очолив В. Пахмурний, а з 1995 року — С. Мітряєва, згодом — С. Махортова. Товариство зробило чимало добродійних та культурно-освітніх справ. Проводили роботу з ушанування ветеранів Великої Вітчизняної війни та Праці. Широкопланові заходи, присвячені вшануванню ветеранів, відбулися до 50-річчя визволення України та Закарпаття від фашистських загарбників. Проводили вечори російського романсу, «пушкінські читання» та «круглі столи» для вчителів середніх шкіл м. Ужгорода, організовували виставки в обласному художньому музеї «Русское изобразительное искусство XIX в.» та спектаклі в Мукачівському обласному російському драматичному театрі⁵⁹.

Діяльність товариства було оцінено під час перебування на Закарпатті Генерального консула Російської Федерації у Львові В. Солодінського та віце-консула В. Павлушкіної 23—24 липня 1998 року. Це в 1996 році за особисту культурно-просвітницьку роботу та з нагоди відзначення п'ятої річниці Закарпатського товариства російської культури «Русский Дом»

С. Мітряєву було нагороджено Почесною Грамотою ОДА⁶⁰. Крім цього, її активну суспільно-громадську діяльність відзначено «Орденом княгині Ольги» III ступеня, медаллю «80 років Національної академії наук України», срібною медаллю Фонду ім. Золтана Бая.

Крім товариства «Русский Дом», інтереси російської національної меншини з 1995 року представляв Слов'янський собор «Російська община» Закарпаття під головуванням О. Кривцова. Товариство проголосило своєю метою вирішення законних прав та завдань, що стоять перед росіянами краю, «які склались у нових геополітичних умовах». Наприкінці 1999 року виникло ще одне національно-культурне товариство росіян краю — Закарпатське відділення ВГО «Руський рух України». Товариство також проголосило метою захист інтересів своїх членів, «які мають російське походження або які вважають російську мову своєю рідною...»⁶¹. Утім, участю в парламентських виборах 2002 року товариство політизувало свою діяльність на загальноукраїнському та регіональному рівнях. Таким чином, у російській національній меншині в нових реаліях незалежної України проходили процеси інтеграції громадських організацій на культурно-просвітницькій платформі.

У травні 1991 року в м. Ужгороді відбулась установча обласна конференція Товариства циган Закарпаття «Рома». Було затверджено статут, емблему та прапор товариства. Об'єктом обговорення стали проблемні питання загострення відносин між циганами обласного центру та жителями районів «Шахта» і «Радванка». Уже на цій першій конференції відбулися суперечки з «приводу ділових якостей кандидатів» щодо головування товариством двох лідерів циган Ужгорода Аладара та Йосипа Адамів. Відсутність одноставності в їхній роботі привела до утворення в травні 1993 року культурно-просвітнього товариства «Романі Яг», яке очолив А. Адам⁶².

Товариство включилося в активну суспільно-громадську та культурно-освітню роботу серед циган краю. «Романі Яг» протягом своєї діяль-

ності постійно ініціювало різнопланові звернення до обласного керівництва, виступало на сторінках крайової преси, акцентуючи увагу на житті циганської меншини області. Товариство неодноразово підтримувало навчання студентів-ромів, залучаючи необхідні кошти з державних та недержавних фондів (гранти) тощо.

За роки державної незалежності на Закарпатті істотно розрослася мережа громадських організацій циган краю. Подібно до національно-культурних товариств угорців Закарпаття відбулася своєрідна «спеціалізація» об'єднань. Вони охопили майже всі сфери життєдіяльності циганської меншини краю. Створене в 1995 році товариство «Амаро Дром» займалося переважно питаннями спортивного розвитку. Товариство обладнало спортмайданчик у мікрорайоні «Шахта» м. Ужгорода, де компактно проживали цигани та розміщена школа № 14, у якій навчалися ромські діти. На стадіоні «Спартак» команда збирала чималу глядацьку аудиторію. Важливим моментом стало й те, що залучали підлітків з метою зайнятості їхнього вільного часу, запобігання наркоманії⁶³.

Товариства «Ром сом» та «Лаутарі» займалися популяризацією музичної культури циган. Створювалися товариства також за віковими, статевими та мовними пріоритетами: молодіжне товариство циган «Амаро Дром-Терненгеро» (1995), товариство ромських жінок «Терне чая по нево дром» (1999), товариство із захисту угорських ромів Закарпаття «Унг-ромен». Зокрема, останнє висунуло на лаври популярності в 1998–1999 роках угорськомовного співака Й. Горвата, який став фіналістом конкурсу-фестивалю «Слов'янський базар». У вересні 2000 року виникло ще одне об'єднання — молодіжний ромський клуб «Романі чехрень» (Ромська зірка).

Загалом розвиток мережі циганських національно-культурних товариств привів до створення двох великих об'єднань. Одне з них — Закарпатська асоціація ромських громадських організацій «Єкгіпе» (Єдність), створена в 1998 році. Під головуванням

А. Адама асоціація координувала роботу організацій — членів об'єднання. Як альтернативу, у 2000 році було зареєстровано конгрес ромів Закарпаття «Праліпе» (Братерство). Конгрес фактично діяв при товаристві «Рома» під головуванням Й. Адама. До складу об'єднання входили «Рома», «Унг-ромен», «Лаутарі», «Ром сом», «Амаро Дром», «Амаро Дром-Терненгеро»⁶⁴.

На Закарпатті презентовано також обласні громадсько-культурні організації словаків Закарпаття, зокрема: обласна організація «Матіца словенска», товариство словаків Закарпаття ім. Л. Штура, Закарпатське обласне культурно-просвітне товариство словацьких жінок «Довіра» та обласне товариство словацької інтелігенції⁶⁵. Найбільшою активністю характеризується «Матіца словенска», з ініціативи якої проводили значну роботу в галузях соціально-економічної допомоги словакам краю, організації словацького шкільництва, підготовки педагогічних кадрів, видання газети «Підкарпатський словак». Лідер цієї організації Й. Гайніш був віце-президентом Європейської ради Світового конгресу словаків. Починаючи з 1991 року, у місцях компактного проживання словаків традиційно проводили обласні свята словацького мистецтва «Словенска веселіца». Святкові дійства були насичені багатоманітною концертною програмою, словацькими танцями та піснями, виставками сувенірів. На святах постійними гостями були високоповажні представники зі Словацької республіки.

Ще в липні 1990 року відбулась установча конференція товариства «Відродження», на якій зібралося 276 делегатів. Головою товариства обрали Е. Кайнца. На установчій конференції було окреслено регіональні перспективи німецької національної меншини, зокрема, щодо започаткування фестивалів німецького фольклору, ініціювання відкриття школи з німецькою мовою навчання, організації вивчення німців краю, створення в Музеї архітектури і побуту експозиції німецького поселення, розвитку німецької мови та культури⁶⁶.

Уже в умовах незалежності відбулося створення товариства німців Закарпаття «Надія». Причиною виникнення цього об'єднання була конфронтація еліти німецької спільноти з приводу позиції щодо автономії краю, адже голова товариства «Відродження» Е. Кайнец від імені всього німецького населення підписав документ «За автономію Закарпаття». Найбільш ініціативним товариство «Відродження» стало за головування З. Кізмана. Активність товариства проявлялася насамперед у соціально-економічній підтримці німців краю; щорічно організовували свята німецької культури. Завдяки зв'язкам товариства молоді німці краю мали можливість отримувати рідномовну освіту в Німеччині.

У 2000 році було зареєстровано ще одне товариство під назвою «Німці Закарпаття», головою якого став В. Цанько. Товариство зайнялось організацією недільної школи, проведенням курсів німецької мови та іншими культурно-освітніми справами. Найбільшим осередком товариства була Свалявська районна організація «Німецька громада»⁶⁷.

Важливою віхою для єврейської спільноти краю стало створення у вересні 1993 року обласного єврейського культурно-освітнього товариства. Спочатку його головою був П. Мермейштейн, потім Л. Луцкер, у 2001 році його очолював А. Губер. Власне, під егідою товариства проходили щорічні обласні свята єврейської культури. Особливо оригінально це дійство проходило в травні 1998 року, коли його було приурочено до 50-річчя Держави Ізраїль. Товариство також проводило мітинги пам'яті жертвам голокосту. Так, до 50-річчя голокосту на єврейському кладовищі в Ужгороді та на приміщенні обласної філармонії (колишня ортодоксальна синагога) було встановлено меморіальні дошки. За підтримки Єврейського фонду України, фонду «Шолом» у Львові, фонду «Синберга», добродійного фонду «Мир» єврейське обласне товариство активно займалось організацією культурних та добродійних акцій, захищало малозабезпечених⁶⁸.

У 1996 році вірмени краю організували товариство вірменської культури Закарпаття «Арарат», яке очолив С. Нікогосян. Протягом своєї діяльності товариство зробило чимало справ для вірменської спільноти. Представники організації були постійними ініціаторами концертів, літературних та художніх вечорів, виставок вірменської тематики. За сприяння «Арарату» відзнято документальні фільми «Візьму твій біль на себе», «Молитва каміння», «Україна — рідний край». Товариство видало книгу на честь художниці М. Балог під назвою «Зажгите свечи». У жовтні 1999 року товариством «Арарат» на базі Ужгородської школи № 8 було відкрито вірменську недільну школу. Завдяки ентузіазмові батьків розмножено буквар, передруковано пісенник і карти з історії та географії Вірменії⁶⁹.

Досягненням для нечисельної спільноти поляків Закарпаття стало створення в 1995 році обласного товариства польської культури, яке очолила Г. Вакарова, лікар обласної поліклініки. Товариство підтримувало відносини з польською організацією «Вспольнота Польска», Федерацією польських організацій в Україні. Власне, завдяки цій співпраці товариство мало можливість щоліта безкоштовно оздоровлювати дітей у таборах Польщі, направляти юнаків та дівчат з польських родин на навчання у ВНЗ Польщі. У 2001 році там безкоштовно навчалось двоє ужгородців, які були забезпечені житлом, стипендією та пільгами на проїзд. А четверо ужгородців, разом із Т. Пулик, відвідували двотижневі підготовчі курси для абітурієнтів на базі Ягелонського університету в Кракові⁷⁰.

У 1999 році було створено обласне культурне товариство білорусів «Сябри», яке очолив А. Донець. Спілка білорусів об'єднала понад 1,5 тис. чол. Щорічно до Дня Перемоги та Дня визволення Білорусі проводять зустрічі з ветеранами війни, тематичні вечори, концерти, лекції-бесіди, присвячені Якубу Коласу та Янкові Купалі. Активну роботу проводить створений при товаристві хор ветеранів війни, який дає концерти та бере участь у фестивалях слов'янської культури⁷¹.

Чеська національна група краю в 2001 році нараховувала 320 чол. Проживала вона дисперсно, тому умови організації були вкрай несприятливі. Тільки в 1995 році було створено Ужгородську спілку чеської культури ім. Яна Амоса Коменського. Її очолила О. Буксар. Спілка організувала вивчення чеської мови, випустила низку чесько-русинських календарів, активно підтримувала контакти з громадськими організаціями Чеської Республіки, Посольством Чехії в Україні. Спілка чеської культури була одним з організаторів збору коштів для спорудження в Ужгороді пам'ятника Т. Масарикові⁷².

У 2001 році азербайджанців у краї нараховувалося 231 чол. Організація азербайджанської спільноти відбулася в межах створеної в 2000 році регіональної організації Конгресу азербайджанців України. Її головою став З. Геюшев. Кількість членів організації всього 50 чол.⁷³ Товариство брало участь у спільних акціях національних меншин краю, презентуючи власну програму.

У 2004 році про себе заявило обласне культурно-просвітне товариство греків Закарпаття «Еллада», яке очолила А. Хайтул. Прикметним є те, що організація об'єднала 60 представників грецького етносу і стала єдиною організацією греків Західної України⁷⁴.

Отже, національно-культурні товариства краю є провідниками відродження й розвитку мов, звичаїв, традицій, культурно-мистецьких надбань національних меншин. З їх ініціативи створюються національно-культурні центри, театри, школи, організуються фестивалі, огляди та конкурси художньої творчості. Національно-культурні товариства тісно співпрацюють з органами виконавчої влади та місцевого самоврядування. Вони, крім вирішення мовно-культурних питань, почали активно займатися соціально-економічними проблемами: включилися в роботу з розширення підприємницької діяльності, створення нових робочих місць у населених пунктах компактного проживання національних спільнот, а також сприяють залученню до цього вітчизняних та

зарубіжних інвесторів, є учасниками поживавлення транскордонного співробітництва.

Три представники національно-культурних товариств — голови культурно-просвітницької організації циган «Романі Яг» А. Адам, культурно-освітньої організації «Матіца Словенска» на Закарпатті Й. Гайніш та спілки угорців України М. Товт — є членами Ради представників громадських організацій національних меншин України при Президентові України.

Для задоволення потреб національних меншин, сприяння діяльності їх організацій у жовтні 1999 року в Ужгороді було відкрито перший в Україні Центр культур національних меншин Закарпаття, на базі якого всі товариства мають можливість безкоштовно проводити збори, конференції, культурно-масові заходи, приймати гостей тощо. Щороку тут проводиться понад 150 різнопланових заходів. При Центрі діє координаційна рада з числа голів національно-культурних товариств, на засіданнях якої обговорюються актуальні проблеми національних меншин⁷⁵.

Центр презентував для проведення конференцій, зустрічей і форумів зал на 40 місць та актовий зал на 400 місць. До прикладу, у 2001 році тут проходили такі важливі форуми: зустріч парламентарів Словаччини та України з головами національно-культурних товариств словаків (3 травня 2001 р.); зустріч керівництв угорських, словацьких, ромських, русинських товариств із представником Шведської академії наук (7 травня 2001 р.); зустріч єврейської релігійної громади з журналістами з Ізраїлю (8 вересня 2001 р.); зустріч голови Закарпатської ОДА з головами національно-культурних товариств та засідання координаційної ради Центру (3 липня 2001 р.); прес-конференція благодійної організації «Хесед Шпіра» (16 вересня 2001 р.) та ін. Проводили також роботу з укомплектування бібліотеки, інформаційно-аналітичного та методичного кабінетів⁷⁶.

Крім цього, Центр проводив семінари-практикуми з директорами, учителями недільних шкіл національних меншин краю. Протягом

вересня 2000 року — травня 2001-го було здійснено проект «Кордони єднання», у межах якого проведено Міжнародну науково-практичну конференцію, видано матеріали учасників конференції зі Словаччини, Польщі, Румунії, Угорщини. Центр організував збір голів товариств національних меншин Карпатського Єврорегіону, що проходив у м. Ніредьгаза (Угорщина) у вересні 2001 році. Уже в 2001 року Центр разом з Міжнародною радою спілок національних меншин Карпатського Єврорегіону працював над проектом «Віртуальна фольклорна галерея національних меншин Карпатського Єврорегіону»⁷⁷. Центром культур національних меншин разом з відділом у справах національностей Закарпатської облдержадміністрації щоквартально видається інформаційний бюлетень, де зосереджені матеріали з актуальних питань етнокультурних процесів в області, законодавчих і нормативних актів, рішень органів влади з національних питань, наукових досліджень у цих сферах, подається хроніка подій з життя національних меншин та їх громадських організацій. Отже, відповідна координація зусиль національно-культурних товариств має потенціал для подальшого розвитку та вдосконалення.

Детальний аналіз результатів перепису населення 1989 року засвідчив компактне проживання сільського українського, угорського та румунського населення, високу урбанізованість росіян, євреїв, білорусів, словаків та ін. Етнічна ідентичність за даними перепису переважно ототожнювалася з мовною ідентифікацією. Мовних асиміляційних процесів зазнала циганська, словацька, єврейська, білоруська меншини. Динаміка етнодемографічних процесів на Закарпатті засвідчила природний приріст населення за рахунок народжуваності в сільській місцевості. Зростання еміграційних потоків із другої половини 90-х років ХХ ст. зумовило зменшення чисельності угорців, росіян, словаків, білорусів, євреїв краю. Це проілюстрували результати Першого Всеукраїнського перепису населення 2001

року. Ситуативно «вигідною» національністю виявилась німецька етнонаціональна ідентичність. У середовищі української нації виокремилася група русинів. Подібні аспекти етнодемографічного розвитку Закарпаття потребують подальших досліджень. Математичні розрахунки динаміки міжетнічних шлюбів засвідчують високу ендогамність українців, румунів, угорців, циганкраю. Порушення ендогамії відбувалось у середовищі росіян, білорусів, німців, євреїв, словаків.

Етнополітичний розвиток краю позначений особливостями трансформаційного етапу 1989–1991 років та доби незалежності України. У 1989–1991 роках на Закарпатті чітко простежувалося протистояння української національно-демократичної та комуністичної партноменклатурної еліт. Проблема політичного русинства породжена ситуативними інтересами владної партноменклатури. В умовах української державності вона зазнала значної трансформації. Унаслідок провокаційної діяльності окремих лідерів русинського табору ідея політичного русинства була дискредитована.

⁴⁵ Відомчий архів Закарпатської обласної державної адміністрації. – Ф. 195, оп. 14, спр. «Розпорядження від 13.11.89 № 263 “Про організаційне забезпечення розробки проекту комплексної програми розвитку української національної культури в області на період до 2005 року”», арк. 94, 96, 97.

⁴⁶ Там само. – Спр. «Рішення від 13.04.92 № 67 “Про реєстрацію Статуту Закарпатської обласної організації Союзу українців”», арк. 139.

⁴⁷ Там само. – Спр. «Листування з профспілками та іншими громадськими організаціями. 04 січня 1997 – 12 листопада 1993 р.», арк. 1–3.

⁴⁸ Поточний архів управління культури Закарпатської обласної державної адміністрації. – Спр. «Про хід виконання Комплексних заходів щодо всебічного розвитку і функціонування української мови, доручень Президента України та Уряду України з мовних питань. № 856 від 30.12.2000 р.»

⁴⁹ Відомчий архів Закарпатської обласної державної адміністрації. – Ф. 195, оп. 23, спр. «Том ІХ. Листування з міськвиконкомами, райдержадміністраціями, відділами, управліннями, установами, організаціями області про фінансування окремих галузей народного господарства. 06 жовтня 1999 – 10 листопада 1999 р.», арк. 5.

Етнокультурне життя українців та представників національних меншин протягом досліджуваного періоду зазнало значних позитивних змін. Становлення державної української мови, україномовної системи освіти, діяльність громадських товариств краю, зокрема крайової «Просвіти», проведення культурно-мистецьких акцій сприяло зміцненню української самосвідомості та національної свідомості українців краю.

Успіхи етнонаціональних меншин області слід пов'язувати з розбудовою національної шкільної системи, діяльністю національно-культурних товариств Закарпаття, культурно-пропагандистськими заходами, святами. Проблемними реаліями залишалися питання забезпечення україномовною літературою, наповненість бібліотечних фондів мовами окремих національних меншин Закарпаття. Діяльність першого в Україні Центру культур національних меншин Закарпаття засвідчила активний поступ модернізованого етнокультурного діалогу етнічних груп краю.

⁵⁰ Мітрьєва С. І. Національно-культурні товариства Закарпатської області – National cultural associations of Transcarpatian region / Національний інститут стратегічних досліджень. Закарпатський філіал / Світлана Іванівна Мітрьєва. – Ужгород: Вид-во В. Падяка, 2001. – С. 65, 66.

⁵¹ Безега Т. М. Передумови та створення НДІ карпатознавства / Тетяна Михайлівна Безега // Carpatica-Карпатика. Вип. 10. Актуальні проблеми політичного та етнокультурного розвитку Карпатського регіону в ХІХ–ХХ століттях. – Ужгород: Два кольори, 2001. – С. 313–321.

⁵² Мигович І. І. Соціальне самопочуття і ціннісні орієнтації закарпатців (за матеріалами соціологічного дослідження) / І. І. Мигович, А. В. Колібаба. – К.; Ужгород: Патент, 1994. – С. 105.

⁵³ Відомчий архів Закарпатської обласної державної адміністрації. – Ф. 1, оп. 1, спр. «Розпорядження Представника Президента від 5.05.92 № 30 “Про реєстрацію Статуту Закарпатського угорського педагогічного товариства”», арк. 294.

⁵⁴ Там само. – Спр. «Розпорядження від 5.05.92 № 32 “Про реєстрацію Статуту Закарпатської Асоціації угорських скаутів”», арк. 318.

⁵⁵ Відомчий архів Закарпатської обласної державної адміністрації. – Ф. 195, оп. 23, спр. «Лис-

тування з обласними організаціями з питань культури, діяльності культосвітніх закладів, поліграфії, радіомовлення і телебачення. 23 серпня 1994 – 31 жовтня 1994 р.», арк. 8–20.

⁵⁶ Поточний архів Закарпатського обласного управління юстиції. – Справи зареєстрованих громадських організацій. – Спр. «Статут соціально-культурного товариства румун Закарпаття імені Іоана Міхалі де Апша. 13.08.99. № 217.»

⁵⁷ Foto – arhiva Ion M. Botoș. Apșa de Jos. – Спр. «Лист до голови Закарпатської ОДА Г. Москаля від 14.03.2002 р. № 7.»

⁵⁸ Зан М. Знайомтесь: товариство румунської молоді імені Міхая Емінеску / Михайло Зан // Погляд. – 2003. – 3 грудня. – С. 7.

⁵⁹ Відомчий архів Закарпатської обласної державної адміністрації. – Ф. 195, оп. 23, спр. «Листування з обласними організаціями з питань культури, діяльності культосвітніх закладів, поліграфії, радіомовлення і телебачення. 04 січня 1993 – 09 грудня 1993 р.», арк. 8, 9.

⁶⁰ Там само. – Ф. 1, оп. 1, спр. «Розпорядження від 18.10.96 № 547 “Про нагородження Почесною Грамотою обласної державної адміністрації”», арк. 329.

⁶¹ Поточний архів Закарпатського обласного управління юстиції. – Справи зареєстрованих громадських організацій. – Спр. «Статут відділення ВГО “Руський рух України”. 05.11.99. № 231».

⁶² «Романі Яг». Історія, культура, право. – Ужгород: Карпати, 1998. – С. 6, 7.

⁶³ Архівний відділ Ужгородської міської Ради народних депутатів. – Спр. «Листування з обласною державною адміністрацією з питань внутрішньої політики. 04 січня 1997 – 02 липня 1997 р.», арк. 26.

⁶⁴ Мітряєва С. І. Національно-культурні товариства Закарпатської області... – С. 43, 47.

⁶⁵ Там само. – С. 35–38.

⁶⁶ Відомчий архів Закарпатської обласної державної адміністрації. – Ф. 195, оп. 14, спр. «Рішення від 18.09.90 № 186 “Про реєстрацію Статуту Закарпатського обласного товариства радянських німців “Відродження”», арк. 213–215.

⁶⁷ Поточний архів Закарпатського обласного управління юстиції. – Справи зареєстрованих громадських організацій. – Спр. «Статут Закар-

патської обласної організації “Німці Закарпаття”. 07.11.2000. № 280».

⁶⁸ Поточний архів відділу у справах національностей та міграції Закарпатської обласної державної адміністрації. – Спр. «Дані про євреїв Закарпаття (1.01.01)».

⁶⁹ Варданян Р. Тези виступу (Ужгородська вірменська недільна школа) / Розана Варданян // Матеріали семінару-практикуму керівників недільних шкіл національних меншин Закарпаття. – Ужгород: Закарпатське обласне управління статистики, 2000. – С. 35, 36.

⁷⁰ Поточний архів відділу у справах національностей та міграції Закарпатської обласної державної адміністрації. – Спр. «Дані про польську меншину Закарпаття (1.01.01)».

⁷¹ Мітряєва С. І. Національно-культурні товариства Закарпатської області... – С. 57.

⁷² Поточний архів відділу у справах національностей та міграції Закарпатської обласної державної адміністрації. – Спр. «Дані про чеську меншину Закарпаття (1.01.01)».

⁷³ Мітряєва С. І. Національно-культурні товариства Закарпатської області... – С. 58.

⁷⁴ Єдина родина. Матеріали про національно-культурні товариства Закарпаття. – Ужгород: «Ліра», 2006. – С. 85.

⁷⁵ Поточний архів Центру культур національних меншин Закарпаття. – Спр. «Розпорядження голови Закарпатської облдержадміністрації від 18.10.99 № 549 344. “Про координаційну раду Центру культур національних меншин Закарпаття”».

⁷⁶ Соломон Й. М. Центр культур національних меншин Закарпаття: здобутки, перспективи / Й. М. Соломон // Міжетнічні відносини на Закарпатті: стан, тенденції і шляхи поліпшення: Матеріали науково-практичної конференції / Під загальною редакцією П. В. Токаря. – Ужгород: Госпрозрахунковий редакційно-видавничий відділ управління у справах преси та інформації, 2001. – С. 88.

⁷⁷ Поточний архів Центру культур національних меншин Закарпаття. – Спр. «Лист директора Центру Й. М. Соломона Уповноваженому Верховної Ради України з прав людини п. Н. І. Карпачовій від 28.11.2001 № 30 “Про Центр культур національних меншин Закарпаття”».